

EU'S FISKERIFORVALTNING

Fiskeriforvaltning under den fælles fiskeripolitik er baseret på, at det er nødvendigt at sikre både en miljømæssig bæredygtig udnyttelse af havets biologiske ressourcer og sektorens langsigtede levedygtighed. For at nå dette mål har EU vedtaget lovgivning om adgang til EU-farvandene, fordeling og udnyttelse af ressourcerne, samlede tilladte fangstmængder, begrænsninger af fiskeriindsatsen og tekniske foranstaltninger.

RETSGRUNDLAG

Artikel 38-43 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF).

MÅL

Det vigtigste mål er at sikre sektorens langsigtede levedygtighed gennem bæredygtig udnyttelse af ressourcerne.

RESULTATER

A. Regler for adgang til farvande og ressourcer

Den generelle regel er, at EU-fiskefartøjer har lige adgang til farvande og ressourcer overalt i Unionen. Der er indført en række midlertidige undtagelser fra denne regel, men de udløber ved udgangen af 2022. Det drejer sig om:

1. Adgangsbegrænsninger inden for 12-sømilezonen

Inden for en kystzone på højst 12 sømil kan medlemsstaterne begrænse adgangen til følgende tre grupper af fartøjer og fiskeri:

- Til fartøjer, der traditionelt fisker i disse farvande fra nabohavne
- Til fartøjer, der er identificeret under eksisterende naboskabsforbindelser
- Til fartøjer med tilknytning til fiskeri som anført i bilag I til grundforordningen om den fælles fiskeripolitik.

2. Adgangsbegrænsninger inden for 100-sømilezonen omkring regioner i den yderste periferi

I farvande på indtil 100 sømil fra kysterne i regionerne i EU's yderste periferi kan adgangen begrænses til følgende grupper af fartøjer:

- Til fartøjer, der er registreret i disse territoriers havne

— Til fartøjer, der traditionelt fisker i disse farvande.

B. Målet om maksimalt bæredygtigt udbytte

Bevarelse af ressourcerne ved at tilpasse fiskerikapaciteten til fangstmulighederne er et af de prioriterede områder i den fælles fiskeripolitik. For at opnå en bæredygtig udnyttelse er det nødvendigt, at fiskebestandene forvaltes under anvendelse af princippet om det maksimalt bæredygtige udbytte (maximum sustainable yield, MSY). Med henblik herpå er beslutninger vedrørende den fælles fiskeripolitik baseret på den bedste videnskabelige rådgivning, som er tilgængelig, og på forsigtighedstilgangen, ifølge hvilken mangel på tilstrækkelige videnskabelige oplysninger ikke kan anvendes som en begrundelse for at udsætte eller undlade at træffe foranstaltninger for at bevare arter. Bæredygtig udnyttelse kræver også gradvis indførelse af en økosystembaseret tilgang til fiskeriforvaltningen.

C. Fiskerimuligheder

Årligt tildeler EU fiskerimuligheder for de fleste af sine kommercielle arter, udtrykt som samlede tilladte fangstmængder (total allowable catches, TAC'er). På grundlag af videnskabelige vurderinger fra Det Internationale Havundersøgelsesråd (ICES) og Den Videnskabelige, Tekniske og Økonomiske Komité for Fiskeri (STECF) forelægger Kommissionen sine forslag til TAC'er for Rådet inden udgangen af hvert år. Inden for rammerne af den flerårige forvaltning af ressourcer har fangstbegrænsningen i de senere år været mere stabil og dermed gjort det muligt for fiskerne at planlægge deres aktiviteter bedre.

D. Princippet om relativ stabilitet

Fiskerimulighederne fordeles mellem medlemsstaterne på en sådan måde, at hver medlemsstat sikres en relativ stabilitet i fiskeriet for hver af de berørte bestande. Dette princip om relativ stabilitet, som især er baseret på historiske fangstniveauer, indebærer, at hver medlemsstat bevarer en fast procentdel af den bemyndigede fiskeriindsats for de vigtigste erhvervsmæssige arter. Fiskeriindsatsen er generelt nødt til at være stabil på lang sigt, fordi det er vigtigt at sikre, at fiskeriet kan fortsætte, navnlig i de regioner, der i lang tid har været meget afhængige af fiskeri.

E. Bedre tilpasning af fiskerikapaciteten

I overensstemmelse med den fælles fiskeripolitik's mål om bæredygtig udnyttelse bliver tilpasningen mellem fiskerimuligheder og fiskerikapacitet bedre og bedre. Dette er hovedsageligt et resultat af en forbedret status for vigtige fiskebestande med et stigende antal bestande med maksimalt bæredygtigt udbytte (MSY), men det skyldes også en nedgang i EU-fiskerflådens kapacitet. Derfor er de fleste EU-fiskerflåders økonomiske resultater steget i de seneste år. Bruttoværditilvæksten blev anslået til 3,7 mia. EUR i 2014 og steg til 4,5 mia. EUR i 2017. Bruttofortjenesten blev anslået til 1,6 mia. EUR i 2014 og steg til 2,0 mia. EUR i 2017.

F. Ny forordning om tekniske foranstaltninger

Tekniske foranstaltninger er redskaber til støtte for gennemførelsen af den fælles fiskeripolitik. Det generelle formål med disse er at forhindre fangst af ungfisk, ikke-kommercielle fiskearter og andre havdyr. I lyset af, at det er nødvendigt med en ny tilgang for at øge de tekniske foranstaltningers effektivitet, vedtog Europa-

Parlamentet og Rådet den 20. juni 2019 forordning (EU) 2019/1241 om bevarelse af fiskeressourcerne og beskyttelse af marine økosystemer ved hjælp af tekniske foranstaltninger. I denne forordning ajourføres og konsolideres de eksisterende definitioner af fiskeredskaber og fiskeriaktiviteter, og det tilstræbes at opnå en klarere og mere ensartet fortolkning og gennemførelse af tekniske regler. I denne forordning fastsættes tekniske foranstaltninger vedrørende fangst og landing af havets biologiske ressourcer, anvendelse af fiskeredskaber og fiskeriets samspil med marine økosystemer.

1. Fælles tekniske foranstaltninger

I forordningen har man fastsat fælles tekniske foranstaltninger, der gælder for alle EU-farvande, og, hvor det er relevant, for fritidsfiskeri. Det drejer sig om følgende:

- Forbud mod skadevoldende fiskeredskaber eller -metoder, der indebærer brug af sprængstoffer, gift, bedøvende stoffer, elektrisk strøm, tryklufthamre eller andre slagredskaber, trukne redskaber og grabber til fiskeri efter ædelkoral eller andre typer koral eller korallignende arter samt visse undervandsharpuner
- Generelle restriktioner for anvendelse af trukne redskaber, faststående garn og drivgarn
- Generelt forbud mod fiskeri efter følsomme arter
- Forbud mod at anvende visse fiskeredskaber i følsomme habitater, herunder sårbare marine økosystemer
- Fastsættelse af den bevarelsesmæssige mindstereferencestørrelse, dvs. en minimumsstørrelse for arter, der må beholdes om bord og/eller landes
- Foranstaltninger til begrænsning af udsmid, f.eks. udvikling af pilotprojekter med henblik på at undersøge metoder til reduktion af uønskede fangster.

2. Regionalisering af tekniske foranstaltninger

Forordningen fastsætter en ramme for tilpasning af de tekniske foranstaltninger til de særlige regionale forhold i fiskeriet. Regionaliseringsprocessen bør opnås ved hjælp af en nedefra-og-op-tilgang, hvor medlemsstaterne, der arbejder tæt sammen med industrien i de lokale rådgivende råd, kan fremsætte fælles henstillinger om følgende tekniske foranstaltninger:

- Størrelsesselektive og artsselektive redskaber
- Forbud mod eller begrænsning af fiskeri i bestemte områder og/eller perioder
- Fastsættelse af den bevarelsesmæssige mindstereferencestørrelse, dvs. en minimumsstørrelse for arter, der må beholdes om bord og/eller landes
- Indførelse af realtidslukninger for at sikre beskyttelse af følsomme arter eller stimer af ungfisk, gydefisk og skaldyr
- Anvendelse af innovative fiskeredskaber
- Bevarelsesforanstaltninger
- Midlertidige planer for udsmid

- Fastlæggelse af pilotprojekter, hvorved man udvikler et system med fuld dokumentation af fangster og udsnid baseret på målbare målsætninger og mål.

G. Flerårige forvaltningsplaner

Med flerårige forvaltningsplaner for bestande søger man at opretholde mængden af bestande inden for sikre biologiske grænser i de forskellige havområder i Unionen. Disse planer omfatter maksimale fangstgrænser og en række tekniske foranstaltninger, idet der tages højde for de enkelte bestandenes og fiskeriers karakteristika (målarter, anvendt udstyr, de pågældende bestandenes tilstand) og de økonomiske konsekvenser af foranstaltningerne for det pågældende fiskeri.

H. Flerårige genopretningsplaner for bestande

Flerårige genopretningsplaner for bestande gennemføres for truede fiskebestande. De er baseret på videnskabelig rådgivning og fastsætter begrænsninger af fiskeriindsatsen, f.eks. begrænsning af det antal dage, fartøjerne er på havet. De sikrer, at fiskeriets påvirkning af havøkosystemerne holdes på bæredygtige niveauer.

EUROPA-PARLAMENTETS ROLLE

Europa-Parlamentet har spillet en afgørende rolle i udformningen af lovgivning på området for fiskeriforvaltning siden Lissabontraktatens ikrafttræden. Følgende er et udvalg af de seneste og vigtigste resultater:

Den 6. juli 2016 vedtog Europa-Parlamentet og Rådet forordning (EU) 2016/1139 om en flerårig plan for torske-, silde- og brislingebestanden i Østersøen^[1]. Denne nye regionale tilgang tager højde for det tætte biologiske samspil, der findes. Den fastlægger en flerartsforvaltningsplan, som for tager højde for samspillet i dette havområde mellem bestandene af torsk, sild og brisling og også bifangsten for disse bestande, dvs. de baltiske bestande af rødspætte, skrubbe, pighvar og slethvar.

Den 14. september 2016 vedtog Europa-Parlamentet og Rådet forordning (EU) 2016/1627 om en flerårig genopretningsplan for almindelig tun i det østlige Atlanterhav og Middelhavet^[2]. Planen tager hensyn til de forskellige redskabstypers særlige egenskaber og fangstmetoder og fremmer anvendelsen af selektive fiskeredskaber med reduceret miljøpåvirkning og bidrager dermed til at sikre lokalsamfundene en rimelig levestandard.

Den 23. november 2016 vedtog Europa-Parlamentet og Rådet forordning (EU) 2016/2094 om ændring af Rådets forordning (EF) nr. 1342/2008 om fastlæggelse af en langsigtet plan for torskebestande og for fiskeri efter disse bestande^[3]. Formålet med revisionen af planen var at sikre en udnyttelse, der genopretter og opretholder disse torskebestande over niveauer, der kan give et maksimalt bæredygtigt udbytte.

Den 4. juli 2018 vedtog Parlamentet og Rådet forordning (EU) 2018/973 om en flerårig plan for demersale bestande i Nordsøen og fiskeriet efter disse bestande med nærmere bestemmelser for gennemførelsen af landingsforpligtelsen i Nordsøen^[4].

[1][EUT L 191 af 15.7.2016, s. 1.](#)

[2][EUT L 252 af 16.9.2016, s. 1.](#)

[3][EUT L 330 af 3.12.2016, s. 1.](#)

[4][EUT L 179 af 16.7.2018, s. 1.](#)

Planen omfatter udnyttelsen af en række demersale bestande i Nordsøen og, hvis disse bestande strækker sig ud over Nordsøen, i de tilstødende farvande.

Den 13. november 2018 vedtog Europa-Parlamentet sin holdning ved førstebehandling til forslaget til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om en flerårig plan for små pelagiske bestande i Adriaterhavet og fiskeriet, der udnytter disse bestande^[5].

Den 19. marts 2019 vedtog Europa-Parlamentet og Rådet forordning (EU) 2019/472 om en flerårig plan for bestande, der befiskes i de vestlige farvande og tilstødende farvande, og for fiskeriet efter disse bestande^[6].

Den 20. juni 2019 vedtog Europa-Parlamentet og Rådet forordning (EU) 2019/1022 om en flerårig plan for fiskeriet, der udnytter demersale bestande i det vestlige Middelhav^[7].

Den 20. juni 2019 vedtog Europa-Parlamentet og Rådet forordning (EU) 2019/1154 om en flerårig genopretningsplan for middelhavssværdfisk^[8].

20. juni 2019 vedtog Europa-Parlamentet og Rådet forordning (EU) 2019/1241 om bevarelse af fiskeressourcerne og beskyttelse af marine økosystemer ved hjælp af tekniske foranstaltninger^[9].

Marcus Ernst Gerhard Breuer / María Dolores CASTRO CADENAS
06/2020

[5] Vedtagne tekster, TA(2018)0445.

[6] EUT L 83 af 25.3.2019, s. 1.

[7] EUT L 172 af 26.6.2019, s. 1.

[8] EUT L 188 af 12.7.2019, s. 1.

[9] EUT L 198 af 25.7.2019, s. 105.

